

**A trianoni békediktátummal kapcsolatos állásfoglalások és Magyarország területi
revíziós lehetőségei a Kádár-korszaktól napjainkig**

Jelige: DBK-581

Dolgozat lezárásának dátuma: 2014. december 22.

Tartalomjegyzék

Előszó.....	3. oldal
I. Fejezet.....	4. oldal
II. Fejezet.....	12. oldal
III. Fejezet.....	22. oldal
IV. Fejezet.....	25. oldal
V. Fejezet.....	48. oldal
Utószó.....	57. oldal
Felhasznált irodalom.....	58. oldal

Előszó

1920. június 4. Csupán egyetlen nap a világtörténelemben, viszont egy ősi, dicsőséges nemzet pusztulásának a napja is egyben. A trianoni békediktátum milliók sorsát határozta meg, családokat választott szét, életüket döntött romba. A kollaboráns Kádár-kormány bukását követően az 1990-es években lehetőség lett volna a területi revízió megvalósítására, azonban Antall József és Horn Gyula súlyosan elhibázott külpolitikájának köszönhetően Magyarország elszalasztotta ezt a lehetőséget. Sokan, tudatlanságból úgy vélik, a trianoni illetve a rendszerváltáskor megkötött alapszerződések megváltoztathatatlanok és örökérvényűek. Azért választottam ezt a témát, hogy bebizonyítsam ezen elképzelések téveszme mivoltát. A trianoni békediktátum és az 1990-es években megkötött alapszerződések sem nem örökérvényűek, sem nem megváltoztathatatlanok. A nemzetközi jog által kínált lehetőségek szinte kimeríthetetlenek.

Ezen munkámban részletesen ismertetem a Magyarország számára nyitva álló revíziós lehetőségeket, mind a békés, mind a háborús eszközök tekintetében. Megismertetem az olvasót azon a magyar kormányok és miniszterelnökök által elkövetett súlyos hibákról, amelyek végső soron megghiúsították azt, hogy Magyarország más országokhoz hasonlóan a területi újrafelosztás lehetőségével éljen. Továbbá bemutatásra kerülnek a mai politikai pártok területi revízióval kapcsolatos állásfoglalásai. A „*trianoni traumát*” egészen addig nem fogja kiheverni az ország, amíg a területi revízió meg nem valósul, ennek pedig előfeltétele az Európai Unióból és a NATO-ból történő kilépés. A múltban elkövetett súlyos külpolitikai hibákból le kell vonni a szükséges következtetéseket, hogy a jövőben többet ne fordulhassanak elő.

Mondanivalómat Deák Ferenc szavai tükrözik a legjobban: „*A feldúlt országnak ereje ismét összeállhat, s idő és körülmények kedvezésével megtörheti az ellenség hatalmát, de a tespedésben kialudt nemzeti erőt semmi hatalom többé vissza nem hozza.*” Deák Ferencnek ezek a jóval korábban elhangzott szavai mintha egyenesen a trianoni nemzedékhez szóltak volna.¹

¹ Bencsik Gábor: Igazságot Magyarországnak - Lord Rothermere és a magyar revízió, Magyar Mercurius, Budapest, 2002, 7. oldal

I. Fejezet

Trianoni veszteségeink

Magyarország területe (Horvátországgal együtt) 325 ezer négyzetkilométerről 93 ezerre csökkent, ezzel párhuzamosan pedig elvesztette lakosságának egyharmadát. Ez a számok nyelvén azt jelenti, hogy a 18 milliós lakosság 7,6 millióra csökkent. Magyarország szégyenletesen a térség kisállamává vált, körülötte szinte csak nagyobb országok jöttek létre. A legnagyobb területet – 103 ezer négyzetkilométert – Románia kapta, több mint 5 millió lakossal. Csehszlovákia 61 ezer négyzetkilométerrel és 3,5 millió fővel gyarapodott. A Szerb – Horvát – Szlovén királyságnak Horvátországon túl 20 ezer négyzetkilométert és 1,5 millió fő jutott. Ausztria 4 ezer négyzetkilométerrel és 300 ezer lakossal növekedett. Rajtuk kívül Lengyelország (a Tátrától északra fekvő szepességi területek) és Olaszország (Fiume és környéke) is részesült a történelmi Magyarország darabjaiból. Az 1910-es népszámlálás szerint Magyarországnak (Horvátország nélkül) nagyjából 10 millió magyar ajkú lakója volt, a békeszerződés ebből 3 – 3,5 milliót elcsatolt. Ez a területin túl egy olyan mértékű embervesztés, hogy rokonai, vagy barátai szintjén mindenkit érintett. A három millió magyarnak, akiket idegen uralom alá hajtottak, az elnyomás és az üldözés jutott osztályrészül.²

„Nem nyugodhatunk mindaddig, míg a magyar népet gazdaságilag és katonailag tönkre nem tesszük, mert mindaddig, míg Magyarországon az életképességnek a szikrája is van, mi magunkat biztonságban nem érezhetjük.”³

A cseheknek Pozsonyban első dolguk volt felrobbantani Mária Terézia szobrát. Magyarországhoz hasonló csonkítást egyetlen más államnak sem kellett elszenvednie. Németországtól területének 13 százalékát, és lakosságának egytizedét vették el, míg Bulgáriától 8 százaléknyi területet csatoltak el, hasonló arányú lakossággal, Törökország pedig csak azon területeit veszítette el, melyeknek lakossága nem volt török. Magyarország hegyeinek, erdőinek, ásványkincseinek, vizeinek és vasútvonalainak zömét szintén elveszítette. Ilyen vasúti megfontolásból került elcsatolásra Losonc, Rozsnyó, Kassa, Csap, Királyháza, Szatmár, Nagyvárad, Arad, Temesvár, Szabadka. A Nemzetek Szövetségének hozzájárulása nélkül Magyarország nem mondhatott le a függetlenségéről. Ezzel akarták megakadályozni egy Ausztriával való esetleges újraegyesülést. A katonai megkötések értelmében Magyarország egy 35 ezer fős, önkéntesekből és zsoldosokból álló hadsereget tarthatott fenn, az általános hadkötelezettséget megtiltották. Páncélos járműveket, tankokat, hadihajókat és harci repülőket Magyarország nem gyárthatott és nem is vásárolhatott. A dunai flottáról is le kellett mondanunk.⁴

1921-től kezdődően az országnak 30 esztendőn át köteles jóvátételt kellett fizetnie. 1926 szeptemberéig napi 880 tonna szenet kellett Jugoszláviának szállítani, ezen felül 28 ezer darab vágóállatot Olaszországnak, Jugoszláviának és Görögországnak.

² Vécsey Aurél: Magyar Tragédia: A Trianoni Békediktátum, Vagabund Kiadó, Budapest, 2010, 135. oldal

³ Salamon Konrád: A csonka ország, Helikon Kiadó, Budapest, 1998, 24. oldal

⁴ Vécsey Aurél: Magyar Tragédia: A Trianoni Békediktátum, Vagabund Kiadó, Budapest, 2010, 136-137. oldal

A békediktátum szétzúzta az addig a Kárpát-medence természetes védelmét élvező Magyarországot. A régi Magyarország vasútjainak hossza 1913-ban 22 ezer km volt, míg a békeszerződést követően csak 8 ezer. Az ország földrajzi és gazdasági egysége következtében egységes vasúthálózat fejlődött ki, melynek középpontja földrajzi fekvése folytán Budapest lett. A trianoni szerződés, amikor egymástól elszakította az ország gazdaságilag egymásra utalt részeit, szét tépte az egységes vasúthálózatot is. Nagy – Magyarország tökéletes gazdasági egységet alkotott: a gabonatermő magyar Alföld, a fában. Ércben, legelőben bővelkedő hegyvidék terményei kölcsönösen kiegészítették egymást. A hegyvidék fáját az Alföld fogyasztotta, a hegyes vidék pedig, amelyen nem termett elég kenyér, az Alföld búzáját használta. Ezt az ideális gazdasági egységet tépte szét Trianon. A trianoni békeszerződés következményeként az ország elvesztette erdeinek 88 százalékát, ami igen káros következményekkel járt. Nagy – Magyarországnak a világháború előtt fakivitele volt, míg az új ország behozatalában a fabehozatal szerepel az első helyen. Az ország a fenyeseit teljesen elvesztette, tehát külföldről kellett beszerezni az épületfát is. A fenyőerdőkkel ráadásul elvesztette az ország a papírgyártás legfőbb nyersanyagát is, tehát a belőle gyártott papírt is külföldről kellett behozni.

Vasércbányáinkat egy kivételével elvették, kihasználható vízierőnek 95 százalékát, is elvesztette az ország. Magyarországnak a világháború előtt só kivitele volt, Trianont követően egy sóbányánk sem maradt, így a teljes sómennyiséget importálni kellett, így Magyarország volt az egyetlen ország Európában, amely saját területén nem tudott sót termelni. Az ország elvesztette termőföldjeinek közel kétharmadát, a vasúthálózat 62, a kiépített utak 64, a nyersvas 83, az ipartelemek 55, a hitel- és bankintézetek 67 százalékát. Nem épülhetett Magyarországon vasút egynél több sínpárral. Magyarország azokról az Európán kívüli területi előjogokról is lemondott, amelyek a korábbi Osztrák – Magyar Monarchia területéhez tartoztak. A trianoni békeszerződést végül 1921. július 26-án hirdették ki és iktatták törvénybe (1921. évi XXXIII. tc.). A Magyar Törvénytárban 130 oldalt tesz ki, 14 részből, 364 cikkből, és ezeknek számos függelékéből áll.⁵

„A békekonferencia, amelyből a trianoni békeszerződés megszületett, nem volt más, mint azoknak az uraknak az összejövetele, akik a cselszövéseket, titkos alkudozásokat és az egész rendkívülien visszatetsző légkört lelkiismeretükkel össze tudták egyeztetni.” (Henry Pozzi)⁶

„A budapesti templomokban ma délelőtt megkondultak a harangok, a gyártelepek megszólaltatták szirénáikat... Ma tehát elszakították tőlünk a ragyogó magyar városokat: a kincses Kolozsvárt, a Rákóczi Kassáját, a koronázó Pozsonyt, az iparkodó Temesvárt, a vértanúk városát, Aradot és a többi mind, felnevelt kedves gyermekeinket, a drága, szép magyar centrumokat. Ma hazátlanná tettek véreink közül sok millió hű és becsületes embert, béklyókat raktak dolgos két kezükre. (...) A város és az ország némán, méltóságteljesen, de komor daccal tüntetett az erőszakos béke ellen.” (1920. június 4. Részlet egy korabeli tudósításból)⁷

⁵ Vécsey Aurél: Magyar Tragédia: A Trianoni Békediktátum, Vagabund Kiadó, Budapest, 2010, 139. oldal

⁶ Salamon Konrád: A csonka ország, Helikon Kiadó, Budapest, 1998, 32. oldal

⁷ Salamon Konrád: A csonka ország, Helikon Kiadó, Budapest, 1998, 32. oldal

A román irredenta mozgalmak

A 18. század végén (1791, Supplex Libellus Valachorum) és a 19. század első felében még csak azt hangsúlyozták, hogy a román nép az őshonos Moldván és Havasalföldön kívül még Erdélyben is. Nem sokkal azt kezdték hangsúlyozni, hogy e román törzsterületekre a magyarok, mint barbár jövevények érkeztek, s katonai erővel verték le az erdélyi román államalakulatokat. A román nép az egykori Dacia dák lakosságának és az ott később a római birodalom által létrehozott Dacia provincia romanizált népességének a keveredéséből alakult a Krisztus születése körüli évszázadokban. Attól kezdve egyfolytában ott él, tehát (s ez már az elmélet híveinek politikai következtetése) az összes, a 19-20. században is ott élő nép a nagy népvándorlás kora óta került be az ősi román területekre, vagyis az elsőbbség joga minden értelemben a románságot illeti. Már a múlt század második felében, de főleg az utolsó két-három évtizedében különféle kulturális és ezzel összefüggő politikai mozgalmak születtek. Ezeknek vagy az volt a céljuk, hogy a bármely országban élő román népesség kulturális egységét alakítsák ki, vagy (s ez vált döntővé) előkészítsék a román etnikum politikai, területi egyesítését. Ez persze azt jelentette, hogy óriási idegen területeket kell megszerezni valamilyen módon, olyan területeket, amelyekre *a románság* még mint *vándorló pásztornépesség* nyomult be, s ahol *az évszázadok alatt elszaporodott*. Ellentét következett tehát a nagy étvágyú politikai célok és a történeti valóság között: ennek a nem kis ellentétnek az áthidalására használták föl a dákoromán kontinuitás elméletét.⁸ A román hadsereg oktatási intézményeiben már jóval a századforduló előtt megjelent az irredentizmus, több katonai tankönyvben Magyarország elleni fegyveres támadás lehetőségeit kutatta. Leírta Averescu, hogy Románia a Monarchiát önmagában nem támadhatja meg, csak abban az esetben, ha a Monarchia ellenségeinek szükségük lesz Romániára, vagy ha Magyarország elszakadna Ausztriától. Ebben az esetben – írta – a következő két esettel állnánk szemben: a, offenzíva a mi részünkről Budapest felé; b, offenzíva magyar részről Bukarest irányában.” Ezután pedig részletesen kidolgozta a Magyarország elleni támadás tervét. Tanulmányát nemcsak a Romania Militara című folyóiratban tette közzé, hanem könyv formájában is, ami azt jelenti, hogy ez piacképes elképzelésnek számított. Több más forrás is azt bizonyítja, hogy a román hadsereg tisztikarát magyarellenessé szellemben képezték ki.⁹

Részlet a trianoni békediktátumból:

45. Cikk. Magyarország a maga részéről lemond Románia javára a volt Osztrák-Magyar Monarchiának mindazokra a területeire vonatkozó összes jogairól és igényeiről, amely területek Magyarországnak a II. rész (Magyarország határai) 27. cikkében megállapított határain kívül esnek és amelyeket a jelen Szerződés, vagy a jelen ügyek rendezését célzó bármely más szerződés Romániához tartozóknak ismer el.¹⁰

⁸ Raffay Ernő: Balkáni birodalom, Kárpátia Stúdió Kft., Budapest, 2010, 83-84. oldal

⁹ Raffay Ernő: Balkáni birodalom, Kárpátia Stúdió Kft., Budapest, 2010, 92. oldal

¹⁰ Gerő András: Sorsdöntések, Göncöl Kiadó, Budapest, 1990, 177. oldal

A Szovjetunió és Erdély

A magyar-román határvitát a második világháború vége felé a Szovjetunió magatartása döntötte el. A kiinduló pont Magyarország számára kedvező volt; a második bécsi döntést egyedül a Romániával szemben addig is ellenérdekelte, Besszarábia területét katonai erővel megszerző Szovjetunió ismerte el, ezzel szemben az Egyesült Államok és Nagy-Britannia a bécsi döntőbíráskodás területi érvényét kezdettől fogva megkérdőjelezte. Moszkva magatartásában a fordulatot Magyarországnak a Szovjetunió elleni hadba lépése okozta. Molotov hiába érvelt Kristóffy követnek ez ellen, készen mutatkozván arra, hogy a Szovjetunió az Erdélyre vonatkozó magyar követeléseket a háború utáni békekonferencián támogatni fogja, Magyarország csatlakozott a németek keleti hadjáratához. A szovjetellenes hadjáratban történő részvétellel Magyarország eljátszotta a szovjet jóindulatot: Sztálin 1941 decemberében már arról beszélt Eden angol külügyminiszternek, hogy Magyarországot meg kell büntetni, ezzel szemben Romániát potenciálisan baráti államnak tekintette, melynek területén katonai támaszpontokat kívánt kiépíteni. A szovjet politikában a két ország egymáshoz viszonyított helyzete nem hadseregeik háborús magatartásán, vagy a hadműveletekben résztvevők létszámán múlt, mivel Moszkva szempontjából Románia geostratégiai fontossága jóval nagyobb volt, mint Magyarorszáké. A Szovjetunió Erdéllyel kapcsolatban úgy döntött, hogy noha Romániát is megbüntető ellenséges országnak tekintették, Erdéllyel kívánták kompenzálni Besszarábia és Bukovina elvesztéséért, amely így ráadásul „rá volna utalva a Szovjetunió támogatására Magyarországgal szemben, amely sohasem fog belenyugodni Erdély végleges elvesztésébe.”¹¹

A Párizsban 1947. február 10-én aláírt magyar békeszerződés szigorú és súlyos volt, a 75%-os kártérítés 66,5-ra történt mérséklése még mindig túlságosan nagy terhet jelentett az újjáépülő magyar nemzetgazdaság számára.¹² Ráadásul a trianoni határok visszaállítása mellett újabb területet veszítettünk, a „*pozsonyi hídfőt*” ami a Duna jobbpartján fekvő három magyarországi községet (Dunacsún, Horvátjárfalu, Oroszvár, összesen 43 km² terület) foglalt magában.

A szovjet támogatás elvesztésének eredménye: a párizsi békeszerződés 1947

¹¹ Fülöp Mihály, Vincze Gábor: *Revízió vagy autonómia? Iratok a román-magyar kapcsolatok történetéből (1945-1947)*, Teleki László Alapítvány, Budapest, 1998, 8-9. oldal

¹² Balogh-Izsák-Gergely-Föglein: *Magyarország története 1918-1975*, Tankönyvkiadó, Budapest, 1986, 162. oldal

Feloldhatatlan konfliktus: Kádár és a Prágai tavasz

A csehszlovák reformfolyamat megindulása 1968 januárjában éppen egybeesett az új gazdasági mechanizmus bevezetésével Magyarországon. A prágai fejlemények hazai hatásának prognosztizálására két ellentétes előjelű magyarázat adódott: a csehszlovák reformok, ha nem korlátozódnak kizárólag a gazdaságra, előbb-utóbb túlmennek a szovjet vezetés által elviselhető határokon, és ez a mozgalom eltiprásához fog vezetni, ahogyan 1956-ban Magyarországon is történt. Mindez egyúttal diszkreditálhat mindenféle reformot a szovjet blokkban, tehát komolyan veszélyeztetheti a magyar gazdasági reform sorsát is. A másik elmélet ugyanakkor azzal számolt, hogy míg a prágai gazdasági és politikai reformok együtt elfogadhatatlanok lesznek Moszkva számára, a korlátozott érvényű magyarországi átalakulás, amely nem fenyeget politikai destabilizációval, mint kisebbik rossz zöld utat kap. A két eltérő kimenetelű folyamat összevetése pedig talán még némi szimpátiát is kelthet a szovjet vezetésben az amúgy is csupán a gazdaság működőképességének megjavítását célzó magyar reformok iránt. Kádár számára a prágai tavasz jelentette az első és sokáig megoldhatatlannak tűnő konfliktust 1957-ben megfogalmazott, korábban idézett alaptételének alkalmazása során. A „nemzeti érdek” azt kívánta, hogy amíg csak lehet, támogassa az új csehszlovák vezetést, hiszen az ottani reformok sok közös vonást mutattak a magyarországiakkal, sikeres megvalósításuk esetén a két ország példát mutathat a többieknek is. Az „internacionalista érdek” viszont azt diktálta, hogy a Dubcek-vezetés támogatása miatt ne kerüljön konfliktusba a szovjetekkel és a blokk többi országával. Ma már jól ismert Kádár azon szerepe, hogy a csehszlovák vezetőket óvatosságra, a reformok lassítására intette, míg a többiek július közepéig arról igyekezett meggyőzni, hogy tanúsítsanak nagyobb türelmet a prágai fejlemények iránt, a szocializmus ügye nincs még ott veszélyben. Ekkor azonban alighanem már maga sem volt biztos ebben, a magyar forradalom idején szerzett tapasztalatai legalábbis minden bizonnyal az ellenkezőjét sugallták neki. Merthogy tisztázni kell: igaz ugyan, hogy 1968 augusztusában még birtokában volt a hatalomnak a Csehszlovák Kommunista Párt, az újabban feltárt dokumentumok, valamint a hasonló mozgalmak történetének együttes elemzése azonban egyértelműen azt mutatja, hogy külső beavatkozás nélkül rövid időn belül egy polgári demokratikus jellegű rendszer jött volna létre Csehszlovákiában. Kádárnak tehát végül nem kellett feloldania a feloldhatatlan konfliktust, számára a helyzet maga oldotta meg önmagát.¹³

„prágai tavasz”

¹³ Békés Csaba: Európából Európába, Magyarország a konfliktusok keresztútjében, 1945-1990, Gondolat Kiadó, Budapest, 2004, 255-256. oldal

Kádár külpolitikája a környező országok magyarságával kapcsolatban

Románia – Csehszlovákia – Jugoszlávia - Szovjetunió

Ezekben a „szocialista” országokban még azok a civil önszerveződési lehetőségek is megszűntek, melyek a két világháború között fennálltak. Lényegében két bástya maradt, az iskola és az egyház, így hát nem volt véletlen, hogy ezekben az államokban a hatalom megújuló támadásokat intézett és intéz ma is a magyar kisebbség iskolái és egyházi intézményei ellen. Az 1956-os forradalom után formálódó Kádár-rendszernek lényegében csak a szocialista országok adhattak politikai, gazdasági, anyagi támogatást. A Kádár-kormány által akkor kért és kapott 420 millió dolláros „segély” ellenében a „testvéri” államok vezetői nem mulasztották el kihasználni az alkalmat, hogy országaikban határozottabban lépjenek fel a magyarság ellen. Ezt megkönnyítette, hogy az internacionalizmust hangoztató kádári vezetés a gazdasági támogatás fejében lemondott a határokon túli magyarság érdekeinek képviseletéről. Ennek legszomorúbb megnyilvánulása volt Kádár János 1958. februári, Erdélyben elhangzott kijelentése, miszerint „...itt laknak magyar származásúak is.”

Kádár János és Ceausescu 1977-es debreceni találkozója

A kádári vezetés a hetvenes- nyolcvanas években is vajmi keveset tett a kisebbségben élő magyarság helyzetének javításáért, lényegében magára hagyta őket. Politikájának alapfelfogásává vált, hogy nem szabad bolygatni a kérdést, mert annál rosszabb lesz a kisebbségi magyarságnak, minél inkább feszegetik a dolgot. Az ilyen struccpolitika eredményeképpen a környező államokban szinte teljesen akadálytalanul folytathatták a magyarellenes politikát, amely végül elvezetett a Romániában megindult „homogenizálási program” gyakorlati megvalósításáig, a falurombolásig. A kisebbségi magyarság iránti közömbösségben Kádár Jánosnak meghatározó szerepe volt.¹⁴

Történelmi és személyes okokból képtelen volt megtalálni a hangot a környező országok vezetőivel. Brezsnyevvel szemben Hruscsov iránti közismert elkötelezettsége, Titóval szemben a Rajk-per, illetve 1956-os szereplése, Husakkal szemben Dubcek melletti kiállása gátolta ebben.

¹⁴ Szerencsés Károly: A rebellis tartomány, Helikon Kiadó, Budapest, 1998, 87. oldal

Magyarország szomszédsági kapcsolataiban különleges helye volt Ceausescu Romániájának. A román pártvezetés 1968 augusztusában nem vett részt a Csehszlovákia elleni intervencióban, a katonai bevonulás elítélésével népszerűsége zenitjére ért el. A román külpolitika a nyugati, jugoszláv és kínai partnereknek „önállóságát” és „függetlenségét” bizonygatta és eltért a Varsói Szerződés Szervezete többi tagállamának, a „*szorosan egyeztető szocialista országok közösségének*” irányvonalától. Ceausescu - szovjet beavatkozástól tartva – „*ostromlott erőd*” változtatta országát, a rendszere körüli külső (szovjet, magyar, bolgár) veszéllyel érvelve teremtette meg a „*nemzeti egységet*”. A román nemzeti érzések mozgósítása, a területi integritást féltő, a status quo-t védő nacionalizmus Magyarországgal szemben – Kádár János 1972-es bukaresti látogatását követően – az elzárkózás intézményesítéséhez vezetett. Ceausescu elnök személyi hatalmának megszilárdításával, politikájának egyre erőteljesebb érvényesülésével párhuzamosan felerősödött a bizalmatlanság az erdélyi magyarsággal szemben. A magyar külpolitika Helsinkire hivatkozva az elzárkózás vasfüggönyén próbált rést ütni, sikertelenül.¹⁵

Ceausescuval 1977-es debreceni és nagyváradi találkozójuk után kétoldalú tárgyalásra egyetlenegyszer sem volt hajlandó, mert a román vezér egyszerűen becsapta őt. Kádár ugyanis ország-világ előtt lemondott a kisebbségi magyarság érdekeinek képviseléről, elfogadva, hogy „*a nemzetiségek – az illető országok állampolgárai – problémáinak megoldása a két ország mindegyikének belső ügye és felelőssége*”. Nem kifogásolta a „homogenizálási programot” sem, ezzel szemben Ceausescu évekig elszabotálta a kolozsvári főkonzulátus felállítását. Összegzésképpen megállapíthatjuk, hogy a Kádár-rendszer külpolitikai törekvéseinek világos határt szabott egyértelmű és feltétlen engedelmissége a Szovjetunió iránt. Konfrontációra sem a határokon túl élő magyarság, sem a magyar gazdasági célok érdekében nem volt hajlandó. Alapvetően azért, mert az egész rendszer a létét éppen a szovjet támogatásnak köszönhette.¹⁶

A Grósz - kormány külpolitikája

A Grósz - kormány a külpolitika terén folytatta a kádári hagyományokat. Jó és úttörő kapcsolatokat alakított ki és ápolt a „nyugattal” – emlékeztetéseket voltak a magyar miniszterelnök –pártfőtitkár németországi és amerikai látogatásai-, ugyanakkor képtelennek bizonyult megfelelően kezelni a szomszédokkal, mindenekelőtt Romániával és Csehszlovákiával fennálló vitás kérdéseket.

Látványos kudarccal végződött Grósz Károly romániai látogatása, nem tudván gátat szabni az erdélyi falurombolási programnak, amely egyértelműen az ottani magyarság településszerkezetének megbontását s így az asszimiláció felgyorsítását szolgálta. A falurombolási program gyakorlati megvalósításának ugyancsak megdöbbentő következménye volt a több ezer erdélyi menekült megjelenése Magyarországon, akik közül sokan a zöld határon érkeztek.¹⁷

¹⁵ Fülöp Mihály-Sipos Péter: Magyarország külpolitikája a XX. században, Aula Kiadó, Budapest 1998, 447. oldal

¹⁶ Szerencsés Károly: A rebellis tartomány, Helikon Kiadó, Budapest, 1998, 87. oldal

¹⁷ Szerencsés Károly: A rebellis tartomány, Helikon Kiadó, Budapest, 1998, 88. oldal

ősz Károly és Ceausescu találkozása az erdélyi falurombolási botrányval kapcsolatosan

Szintén nem ért el eredményt a magyar delegáció a kolozsvári magyar főkonzulátus és a bukaresti magyar kultúrcentrum megnyitása ügyében, amitől a román fél mereven elzárkózott. Irritálta a magyar közvéleményt, hogy a nyilvánvaló sikertelenség ellenére a magyar kormányfő kijelentette: nem csalódtak a várakozásaikban, és a két fél közti feszültségek okai inkább a múltban keresendők. Grósz Károly sikertelen romániai tárgyalásai újra rávilágítottak az erdélyi magyarság tragédiájára. Az 1952. évi román alkotmány értelmében ugyan létrehoztak egy Magyar Autonóm tartományt a Székelyföldön, ezt azonban később Maros - Magyar Autonóm Tartománnyá alakították, ahol már csak 62%-a volt magyar. Az autonómiára hivatkozva a Székelyföldön kívül korlátozták a magyar nyelvhasználatot, holott ezeken a területeken élt a romániai magyarság többsége kb. 1 millió lélek. E közigazgatási asszimilációs törekvésekkel párhuzamosan folyt a magyarság szervezeteinek felszámolása, vezetőinek bebörtönzése. 1968-ban a meglevő autonómia is megszűnt, mint ahogy már korábban az önálló erdélyi magyar egyetem is (Bolyai Egyetem). A legnagyobb veszélyt az erdélyi magyarságra az 1972-ben megjelent homogenizálási program jelentette, amely többek között színmagyar iskolákban román osztályok indítását írta elő, s végül elvezetett a falurombolási programhoz. Több mint 100 ezres tömeg tiltakozott a budapesti Hősök terén az erdélyi falurombolás ellen.¹⁸

A Horn-kormány 1995-ben Szlovákiával, 1996-ban pedig Romániával is megállapodást kötött. A magyar-ukrán alapszerződés mintájára Magyarország ezekben **kötelezettséget vállalt a trianoni határok tiszteletben tartására**, Románia és Szlovákia pedig ígéretet tett az európai normáknak megfelelő kisebbségi jogok biztosítására.

Székelyföld sorsa

Sok magyar honfitársunk csak legyint a történeti kutatásokra, úgy gondolják, hogy azoknak nem sok hatása van a jövőnkre. Nem így gondolták azonban régi kutatóink, akik jól tudták, hogy egy nép jövőbeni sorsa dőlhet el azon, hogy tudósaik mit gondolnak az ősökről és a múltról. A székely kérdésre különösen igaz ez az állítás, annak szándékos elferdítése nemcsak a Habsburgoknak állt érdekében, akik le akarták igázni az erős, öntudatos népet, hanem Hunfalvy elmélete jól jött az antant hatalmak és csatlósai számára.

¹⁸ Szerencsés Károly: A rebellis tartomány, Helikon Kiadó, Budapest, 1998, 88. oldal

A székely származású Szentkatolnai Bálint Gábor erre a veszélyre már 1888-ban felhívta a figyelmet: megírta, hogy, ha az akadémikusok a székely kérdésen nem változtatnak, és azt hangoztatják, hogy a székelyek nem őslakók, hanem csak kései betelepítettek, akkor a románok egész Erdélyt követelni fogják maguknak.

Ma már tudjuk, hogy a nagy keletkutató-nyelvészünk jóslata igaznak bizonyult. Ebből okulva, a modern tudomány feladata az, hogy az elméletek helyett az oklevelek és egyéb történeti források alapján ismét vizsgálja meg, hogyan kapcsolódnak a székelyek a hunokhoz, és milyen kapcsolatban állnak a történelem folyamán a többi magyar törzsszel.¹⁹

Jogosan merül fel az olvasóban a kérdés: „*Az teljesen magától értetődő, hogy a határon túli magyarok vissza akarnak térni az anyaországához?*” Álláspontom szerint, aki tiszteli ősei hagyományát, kultúráját, dicső történelmét, méltán emlékszik azon magyar hősökre, akik életüket áldozták a hazájukért, annak természetes, hogy a nemzet újraegyesítéséért tör lándzsát. Természetesen, a határon túliak között is vannak vegyes házasságok, ebben az esetben a neveltetés a döntő.

II. Fejezet

Trianon a kommunista Magyar Munkáspárt szemszögéből

A Magyar Munkáspárt nyilatkozata az első világháború kitörésének 100. évfordulóján

A területi revízió kérdéskörével jelenleg két párt a Magyar Munkáspárt és a Jobbik Magyarországiért Mozgalom foglalkozik mélyebben. A Magyar Munkáspárt felismerte azt a tényt, hogy a területi revízió csak az Európai Unióból és a NATO-ból való kilépés következtében valósulhatna meg. Sokáig a Jobbik is ezt az elvet vallotta, azonban a politikai irányváltás következtében feladta a területi revízió megvalósítását és helyette a „*Nemzetek Európája*” koncepcióját támogatja. A kommunista Munkáspárt az internacionalista meggyőződéséből engedve nemzeti irányba nyitott, ezzel szemben a Jobbik részben feladta a párt nemzeti jellegét. Az eddig ismert tények tükrében szükségesnek tartom megismertetni az olvasóval ezen két párt területi revízióval kapcsolatos állásfoglalását.

100 esztendővel ezelőtt, 1914. július 28-án tört ki az első világháború. Az első világháborút a tőkés országok közötti ellentétek váltották ki. A háborúért felelősség terheli az akkori magyar uralkodó osztályt. A Munkáspárt tisztelettel emlékezik az egyszerű magyar katonákra, akik hősiességgel küzdöttek a háborúban. A katonákra, akik elhitték, hogy királyuk és parancsnokaik nemes célokért áldozzák fel őket. A Munkáspárt tagjai meghajtják fejüket a dolgozó magyar emberek előtt. Ők azok, akik viselték a háború terheit, átérték nehézségeit. Magyarország elvesztette az első világháborút. A rablőháborút rablóbéke követte. A Munkáspárt elítéli a trianoni békediktátumot. A trianoni határok ma is érvényesek. A magyar tőkésosztály ismét leszerepelt. Siratja Trianont, de amikor cselekedni kellene, nem cselekszik. Az első világháború a tőkés rendszer szülötte. Csakúgy, mint napjaink háborúi. Ha békét akarunk, ki kell lépni a NATO-ból, ki kell lépni az Európai Unióból, ki kell lépni a tőkés rendszerből.

¹⁹ Obrusánszky Borbála: Határörök-e a székelyek? Östörténeti melléklet Barikád, 5. évfolyam 35. szám, 4. oldal

1. Az első világháborút a tőkés országok közötti ellentétek váltották ki. A tőkés rendszer fejlődése mindenütt új szakaszába, az imperializmus korszakába lépett. A hagyományos magáncégek helyét óriás vállalatok, monopóliumok vették át. A banktőke egybeolvadt az ipari tőkével. A német és az orosz tőke gyors fejlődése sértette az Európát hagyományosan uraló brit, francia tőke érdekeit. A tőkés erők mind-mind új piacokat akartak. Ellentéteiket már nem tudták békés úton rendezni, és az akkori Európa szövetségi rendszerei már nem voltak alkalmasak a háború megakadályozására.

2. A háborúért felelősség terheli az akkori magyar uralkodó osztályt. A hercegeket és grófokat, akik uralták a magyar föld nagy részét, s még a háború árán is ragaszkodtak a királysághoz. Az elszegényedő kis- és középnemességből lett „úri középosztály”, a dzsentrit, amely rettegett a dolgozó tömegektől, és ellene volt minden forradalmi változásnak. Az ipari és pénzügyi nagytőkéseket, akik az első világháború hadiszállításainak fő nyerteseivé váltak. A magyar uralkodó osztálynak – bár rétegenként eltérő mértékben – érdeke volt a háború, és Magyarország ezért lépett be az első világháborúba. Magyarország az Osztrák-Magyar Monarchia társállamaként része volt a kapitalista világrendszernek. A német, francia, angol tőke nyomásával szemben a magyar tőke a Monarchiához közeli területeken, főleg a Balkánon tudott terjeszkedni. Az adott nemzetközi viszonyok között az osztrák-magyar tőke érdekeit csak háborús úton tudta érvényesíteni. Ez a tény határozta meg a magyar uralkodó osztály alárendelt helyzetét, és folyamatos függőségét a külföldi tőkéktől és a külföldi hatalmaktól.

3. A magyar katonák hősként haltak meg, rossz célokért. Hősiesen küzdöttek a háborúban. Elhitték, hogy királyuk és parancsnokaik nemes célokért áldozzák fel őket. A magyar uralkodó osztály azonban nem a hazát védte, hanem új területeket akart megszerezni. Nem a békét védte, hanem a háborút használta saját céljainak elérésére.²⁰

4. Magyarország elvesztette az első világháborút. A háborús vereség nyomán Magyarország mély gazdasági, politikai és társadalmi válságba került. A magyar uralkodó osztály nem tudott mit kezdeni a háborús válsággal, a tömeges munkanélküliséggel. A helyzetet súlyosbította, hogy az ország déli részét francia és román, északi részét cseh csapatok szállták meg, és az Antant egyre nagyobb követelésekkel állt elő. Ebben a helyzetben a magyar uralkodó osztály tehetetlennek bizonyult. Az arisztokrácia átadta a hatalmat a liberális polgári erőknek, élükön Károlyi Mihállyal. Ők néhány hónap elteltével a hatalmat tovább adták a szociáldemokratáknak. A helyzettel ők sem bírkóztak meg. Ebben a helyzetben a szociáldemokraták a kommunistákat vonták be a hatalomba, és megalakult a Magyar Tanácsköztársaság.

5. A Tanácsköztársaság sokat tett a dolgozókért, de egyben a magyar nemzetért is. 1919-ben a Tanácsköztársaság honvédő háborút folytatott a tőkés Csehszlovákia és Románia, illetve az Antant ellen. Ez volt a 20. század folyamán az egyetlen alkalom, amikor Magyarország külső segítség nélkül magyar területeket szerzett vissza. A magyar munkáspárti hatalom 133 napig állt fenn. 1919 augusztusában a magyar földbirtokos osztály ellenforradalmi erői az Antant segítségével leverték.

²⁰ A Szabadság, munkáspárti hetilap, IX. évfolyam 29. szám, (2014. július 19.) 4. oldal

A marxista-leninista világnézet nemzeti elemekkel keveredik: Nagy-Magyarország, rovásírás

6. A rablőháborút rablóbéke követte. A Munkáspárt elítéli a trianoni békediktátumot. Úgy véli: minden magyar embernek el kell ítélnie. A kérdés az, hogy mit teszünk ellene. A Horthy-rendszer a fasiszta Németországgal való együttműködéssel akarta Trianont megváltoztatni, s belevitte az országot a második világháborúba. Magyarország veszített a második világháborúban. A párizsi béke imperialista béke volt, függetlenül attól, hogy egy szocialista ország, a Szovjetunió is részese volt. A békeszerződés az akkori nagyhatalmak érdekeinek megfelelően rendezte a kelet-európai viszonyokat. A szocialista időszakban (1948-1989) a hivatalos politika nem foglalkozott sem a trianoni, sem a párizsi béke kérdésével. A nemzetközi jog akkori felfogása szerint a második világháború nyomán létrejött határokat megváltoztathatatlanak tekintette. A szocialista országok ráadásul úgy vélték, hogy a nemzetiségi konfliktusok megoldódnak azáltal, hogy mindegyik szocialista rendszervolt. A valamivel több, mint negyven esztendő nem volt elegendő a nemzetiségi konfliktusok leküzdésére. A magyar tőkésosztály nem törekedett arra, hogy az elmúlt 25 évben az alapvető változásokhoz vezető háborúk, illetve béke-megállapodások során megváltoztassa a trianoni békeszerződés következményeit.²¹

A rendszerváltás után számos helyzet adódott arra, hogy a magyar kormányok felvessék Trianon ügyét. Nem tették! A trianoni határok ma is érvényesek. Magyarország nem tudta visszaszerezni a szomszédos országokhoz került magyarlakta területeket. Miután beléptünk a NATO-ba és az EU-ba, erre már nincs is mód. A magyar tőkésosztály ismét leszerepelt. Siratja Trianont, de amikor cselekedni kellene, nem cselekszik.

7. A mai magyar tőkés körök tisztára akarják mosdatni az akkori magyar uralkodó osztályt, elhomályosítani és befeketíteni a mai nemzedékek szemében az első világháború nyomán létrejövő kommunista mozgalmat, az 1917-es Nagy Októberi Szocialista Forradalmat, az 1919-es Magyar Tanácsköztársaság történelmi jelentőségét.

A konzervatív-keresztény erők, élükön a jelenlegi kormánnyal arra használják a 100. évfordulót, hogy történelmi-szellemi hidat teremtsenek az Osztrák-Magyar Monarchia, a Horthy-korszak, 1956 és a mai konzervatív-keresztény rendszer között. A liberálisok nem kevésbé igyekeznek felmenteni az akkori magyar uralkodó osztályt, mint a konzervatívok, hangsúlyozva, hogy Magyarország csak kényszerből lépett be a háborúba. A szocialisták az európai nagytőke szervezetétől, az Európai Uniótól várják, hogy megakadályozza az első világháborúhoz hasonló tragédiákat, és nem engedi, hogy a dolgozó tömegek kerüljenek hatalomra.

²¹ A Szabadság, munkáspárti hetilap, IX. évfolyam 29. szám, (2014. július 19.), 4. oldal

8. Az első világháború a tőkés rendszer szülötte. Csakúgy, mint napjaink háborúi. A tőkés rendszer nem vált békeszeretőbbé attól, hogy most nincsenek világháborúk. Valójában egyik háborúból a másikba megyünk. Sőt, ha a tőkés rendszer nem tudja a válságát leküzdeni, akár egy európai háborútól sem retten vissza. Magyarország 20-21. századi történelmének nagyobbik része kapitalista viszonyok között zajlott. Magyarországon két ízben volt szocialista rendszer, 1919 márciusától augusztusig, és 1948-tól 1990-ig. A tőkés időszakokban Magyarország két világháborúban vett részt, és részese volt korunk nagy háborúinak is, a Jugoszlávia elleni agresszióknak, az iraki és afganisztáni háborúknak.

- Elítéljük a tőkés országok háborús politikáját. Harcoltunk és harcolunk a NATO háborús politikája és Magyarország NATO-tagsága ellen.
- Emlékeztetünk arra, hogy Magyarország számára 1991-1999 között, az ország NATO-csatlakozásáig lehetőség nyílt volna az ország semlegességének kikiáltására. A magyar tőkésosztály és kormányai nem éltek ezzel a történelmi lehetőséggel, és 1999-ben bevitték az országot a NATO-ba.
- Követeljük a magyar katonák visszavonását minden külföldi bevetésből! Ha békét akarunk, ki kell lépni a NATO-ból, ki kell lépni az Európai Unióból, ki kell lépni a tőkés rendszerből.

9. 25 éve győzött a kapitalizmus, de ez a világ most megváltozott. A tőkés körök azt hitték, hogy a piac mindent megold. Lesz teljes foglalkoztatottság, lesz jólét. De a piac nem oldott meg mindent. A piac állandósította a munkanélküliséget, a piac gazdagabbá tette a gazdagot, szegényebbé a szegényt. Azt hitték, hogy a piac majd egyesíti Európát, nem lesz többé kelet és nyugat, csak Európa. A piac nem törölte el a különbséget, sőt még élesebbé tette. Nincs egységes EU. A magyar munkás dolgozhat Nyugaton, a nyugati meg jól élhet a munkánkból. De Európa lázad. Az ukrán dolgozó nem kér abból, hogy német és amerikai gyarmat legyen. Nem kér az EU és az USA helytartóiból, a Porosenkókból és másokból. Nem kér a fasisztákból, a szélsőséges nacionalistákból. Ukrajnában a csata még nem ért véget, talán csak most kezdődik igazán.²²

A nemzetközi helyzetben éles fordulat következett be. Európában, Magyarországon közvetlen közelében jelentős katonai erőket összpontosítanak. A második világháború nyomán létrejött nemzetközi intézményrendszer már nem képes biztonságot adni az országoknak. Folyik a második világháború utáni határok átszabása. Az USA és az EU pimasz módon beavatkozik más országok belügyeibe. Nemzetiségi ellentéteket szítanak. Aláássák egyes országok belső stabilitását. Európa és a világ, történelmi változások előtt áll.

10. A munkásmozgalom pártjai 1914-ben nem tudták megakadályozni a háborút, mert úsztak a nacionalista árral. A munkásmozgalom számára örök tanulság, hogy nem elég ellenezni a háborút, tenni is kell ellene. A Munkáspárt ellenzi a háborút. A háború minden terhe a dolgozó tömegek vállára nehezedik, a vagyonos osztályok hasznot húznak minden bajból, amely a népet sújtja. A magyar munkásság 1919-ben és 1945-ben a világháborúk okozta válságos helyzetben megmutatta, hogy a válságból csak a szocializmus megteremtése a kiút. Ennek jegyében vívták meg Magyarországon a szocialista forradalmat.²³

²² A Szabadság, munkáspárti hetilap, IX. évfolyam 29. szám, (2014. július 19.), 5. oldal

²³ A Szabadság, munkáspárti hetilap, IX. évfolyam 29. szám, (2014. július 19.), 5. oldal

Összegzés

Az eddig olvasottak alapján megállapíthatjuk azt a tényt, hogy a NATO-ba és az EU-ba történő belépés kizárja a területi követelések érvényre juttatását. A „*kapitalista, tőkés*” kormányok, amikor lehetőségük lett volna a területi követelések hangoztatására, alapszerződések sorozatát kötötték (magyar-ukrán, magyar-román, magyar-szlovák alapszerződések), melyek során önmaguktól lemondtak a területi újrafelosztás lehetőségéről, vagyis teljességgel hiteltelen bármiféle Trianon megemlékezésen történő részvételük, mivel ők maguk zárták ki a területi revízió lehetőségét.

Fontosnak tartom ugyanakkor kiemelni azt a tényt, hogy a kommunista vezetők az internacionalizmus szellemében 1919. június 16-án a Magyar Tanácsköztársaságtól független Szlovák Tanácsköztársaságot hoztak létre Antonín Janousek cseh kommunista vezetésével. A Tanácsköztársaság vezetői egy kelet-európai szocialista unió létrehozásáról álmodoztak, vagyis bármiféle antant közrehatás nélkül, önmaguktól is hozzáláttak a történelmi Nagy-Magyarország felszámolásához. Ezzel a lépésükkel, továbbá a Clemenceau jegyzék elfogadásával – melyben a visszafoglalt észak-magyarországi területeket kellett kiűriteni – elárulták és cserbenhagyták az őket támogató, bennük bízó magyarságot, továbbá a hazájukért hősiessé küzdő vöröskatonákat, akik tömegesen hagyták ott a frontot.

A Jobbik Magyarországért Mozgalom külpolitikai programja

Részletek a Kimondjuk. Megoldjuk. választási programból

Külsőleg vezérelt külügy

A magyar külpolitika a rendszerváltást követően három célt tűzött ki maga elé: a szomszédos országokban élő magyarság helyzetének javítását, a jószomszédi viszony kialakítását és az euroatlanti integrációt. Az elmúlt húsz év bizonyította, hogy e hármas célkitűzés vagy egyáltalán nem, vagy csak részlegesen teljesült, illetve hogy önmagáért való volt, mint pl. az EU-csatlakozás. Ez utóbbi, nemcsak, hogy nem hozott fellendülést vagy javulást az ország, a magyar nemzet egésze szempontjából, hanem éppenséggel rontott helyzetünkön. Kudarcot vallott az idegen elvárásoknak kényszeresen megfelelni kívánó külpolitikai vezetés, elszalasztotta a nemzetközi – és ezen belül az európai – erőviszonyok drámai átalakulásával kínálkozó, történelmi léptékű lehetőségeket, és a nemzet érdekeivel ellentétes alkukba bocsátkozott. A magyar diplomácia 1944 márciusa óta folyamatosan alárendelt szerepben van, külső erők és tényezők határozzák meg mozgásterét. Ez az alárendeltség a határon túli magyarság gyenge érdekképviselésében is megmutatkozik. Sajnos a magyar külpolitika prioritásaiban az éppen aktuális nagyhatalmi központok (1945–89 Moszkva; azóta Brüsszel és Washington) elvárásainak való megfelelés előnyt élvez a határon túli magyarság érdekképviselésével szemben. A nemzetpolitikai célok elérése érdekében a minimális konfliktusok felvállalására sem képes a külügyi vezetés. A 90-es évek közepére az első és második világháborúkat lezáró, Magyarország számára rendkívüli igazságtalan békeszerződések alapján kialakított határok módosultak, Kelet-Közép-Európa térképe nagymértékben átrajzolódott. *A Magyarországtól igazságtalan békediktátummal elszakított területek egy része úgy került új utódállamok kezére, hogy abba a magyar diplomáciának beleszólása sem volt.* A múlttal ellentétben a Jobbik fő célkitűzése a magyarság érdekeinek előtérbe helyezése külpolitikánk minden területén.

*A Jobbik legfontosabb feladatának tekinti a XX. század során igazságtalanul szétszakított magyar nemzet újraegyesítését. Alapvető erkölcsi kötelességünk a magyar közösségek érdekképviselése és jogainak védelme. A Jobbik külpolitikájának célja a nemzetpolitika és a diplomácia eszközrendszerének összehangolása. A Jobbik következetesen küzd a Kárpát-medencei magyarság kollektív jogaiért, a területi, gazdasági, kulturális önrendelkezés érvényesítéséért. A magyar diplomácia feladata kétoldalú tárgyalásokon, nemzetközi fórumokon határozottan képviselni a nemzetpolitikai céljait. Magyarország az államalapítás óta meghatározó tényező Közép-Európában. Még ha Trianon óta gazdasági, politika súlya csökkent is, történelmi és kulturális múltja, és remélhetőleg szebb jövője okán formálójává válhat a közép-európai eseményeknek. Ennek érdekében Magyarország egy közép-európai lengyel–horvát–magyar tengely (tengertől tengerig tengely, intermarium tengely) létrehozását tartja szükségesnek, amely közös és egységes hangot tudna kialakítani a Balkán, valamint a Baltikum és Kelet-Európa irányába, és egységesen tudna fellépni az érdekérvényesítés terén az Európai Uniót domináló nyugat-európai országokkal szemben.*²⁴

Magyarország az egyoldalú euroatlantizmussal feladta és elvesztette a szocializmus időszakában még létező kereskedelmi, politikai, kulturális pozícióit a világ fejlődő, korunkban komoly gazdasági potenciált felmutató országaival Ázsiában, Afrikában, Dél- és Közép-Amerikában. A Jobbik külpolitikájának középpontjában három ország áll, amelyek történelmünk során folyamatosan befolyásolták térségünk helyzetét, és amely országokhoz méretüknél, közelségüknél, gazdasági és politikai súlyuknál fogva stratégiai fontosságúak: Az európai kontinens domináns, a közép-európai térségre a történelem folyamán mindig nagy befolyást gyakorló Németország, és az Európa peremén elhelyezkedő, de térségünkre ugyancsak nagy befolyást gyakorló Oroszország és Törökország. Az ún. rendszerváltás óta feltétel nélküli Izrael-barátság jellemezte a térségbe irányuló külpolitikánkat, a közel-keleti viszonyok tekintetében egyoldalú és súlyosan elfogult a magyar külpolitika. A cionizmus támogatása egyúttal azt is jelentette, hogy felrúgtuk az elmúlt évtizedekben kialakult jó viszonyunkat Iránnal és az arab országokkal, feladtuk a szocializmus időszakában még dinamikus kereskedelmi-gazdasági pozícióinkat, virágzó tudományos, kulturális, oktatási együttműködési megállapodásainkat.

A Jobbik történelmi példaképe és a politikai irányváltást megelőző hitvallása

²⁴ Kimondjuk. Megoldjuk. A Jobbik országgyűlési választási programja, 2014, 81-82. oldal

Aminek véget vetünk

Az önfeladó nemzetpolitikának. A Jobbik a diplomácia teljes eszköztárát (beleértve a kultúrdiplomáciát is) mozgósítja annak érdekében, hogy a határon túli magyarság helyzetét, csendes elnyomásának és kiszorításának tényét ismertesse a világban. A szomszédságpolitikában a határon túli magyarság érdekeit helyezük előtérbe, nem pedig az éppen aktuális szövetséges nagyhatalmak érdekeinek való megfelelést, amely a konfliktusmentes közép-európai viszonyokat preferálja elsősorban.

Az egyoldalú euroatlantizmusnak. Magyarországnak a külpolitikai stratégiáját a geopolitikai realitásokra, vagyis a világban végbemenő fordulatra és saját múltjára, gyökereire építő természetes szövetségekre kell alapozni. A Jobbik éppen ezért a külpolitikai paradigmaváltás első lépéseként felülvizsgálná a rendszerváltás korát és az egyoldalú euroatlantista külpolitikát meghatározó hatályos szerződéseket. A nemzeti szuverenitásunkat, érdekeinket sértő gazdasági, kereskedelmi és politikai két-, illetve többoldalú szerződéseket újratárgyaljuk. A Jobbik ebbe a körbe sorolja az EU-val, a Nemzetközi Valutaalappal kötött szerződéseket, illetve a NATO-tagságunkból fakadó különböző, nemzeti érdekeink szempontjából nehezen értelmezhető nemzetközi katonai missziókban való magyar szerepvállalást.²⁵

És amit megoldunk

A magyar önrendelkezési törekvések sikerre vezetését. Külpolitikánkban törekszünk a határon túli magyarság autonómatörekvéseihez szövetségesek találására, hatékony és szoros együttműködések létrehozására, közös fellépésekre nemzetközi fórumokon.

A lengyel–magyar–horvát együttműködést. A regionális együttműködésként életre hívott Visegrádi Együttműködés az utóbbi évtizedben kiüresedett, tagjainak EU-csatlakozásával a szervezet sokat veszített korábbi lendületéből. Jelenleg egyik tagállam sem képes vezető szerepre szert tenni, új lendületet adni az együttműködésnek: Magyarország külpolitikai súlya és megítélése folyamatosan csökken, Csehország külön utas politikát folytat, Lengyelország pedig – mint uniós középhatalom – már inkább az EU-ban érvényesíti érdekeit. A Jobbik egy új lengyel–horvát–magyar tengely létrehozását tartja kívánatosnak, amely azon túl, hogy az uniós tárgyalásoknál közös fellépést tesz lehetővé a közös érdekek érvényesítésével, egy regionális együttműködés alapjait is jelentené. Az együttműködéshez fontos alapot jelent a három ország szoros és baráti kapcsolata a múltban. *Fontos, hogy az egyre inkább befelé forduló, nyugat-európai államok érdekei szerint működő EU keretein belül Magyarország olyan közép-európai szövetségeseket találjon, amelyekkel Trianon miatt nem terhelt a viszonyunk, és közös külpolitikát tudunk kialakítani a Balkán, a Baltikum, illetve a Kelet felé.* A regionális együttműködés több területen is indokolt: kelet-nyugat, illetve dél-észak irányú energiatranzit (gáz, kőolaj, elektromos áram), infrastrukturális beruházások (út, vasút) stb.²⁶

²⁵ Kimondjuk. Megoldjuk. A Jobbik országgyűlési választási programja, 2014, 83. oldal

²⁶ Kimondjuk. Megoldjuk. A Jobbik országgyűlési választási programja, 2014, 83. oldal

Összegzés

A Jobbik külpolitikai állásfoglalásából egyértelműen kitűnik, hogy csupán az önrendelkezési jog biztosításáért folytat küzdelmet, a területi revízió megvalósítása nem szerepel sem a párt programjában sem a célkitűzései között. Szükségesnek tartom kiemelni azt a megállapítást, mely szerint a párt politikai irányváltása, „néppártosodása” következtében tulajdonképpen megszűnt nemzeti-nacionalista pártnak lenni. A „*területi revízióval*” kapcsolatos programja lényegében megegyezik a Fidesz-KDNP-ével, vagyis kimerül a teljes körű autonómia támogatásával a határon túli magyarok számára. A tényleges politikai hatalommal nem rendelkező kisebb nemzeti pártok (MIÉP, Magyar Hajnal) és a kommunista Munkáspárt felemelik a szavukat a rendszerváltáskor megkötött alapszerződések, a NATO és az EU csatlakozás ellen, továbbá bírálják az MSZP, FIDESZ kormányokat nemzeti tragédiánkba történő belenyugvás miatt. Abban vitathatatlanul igazat kell adunk a területi revízió mellett kiálló, azt támogató kisebb pártoknak, hogy a nemzetközi jog számtalan lehetőséget biztosít a területi követelések érvényre juttatásában, az más kérdés, hogy a hatalmon lévő és a számottevő politikai támogatottsággal rendelkező pártok ezeket a lehetőségeket eltitkolják a lakosság előtt, vagy bűnös közömbösséggel tudomást sem vesznek róla. Ennek következtében ők is vétkesek a jelenleg is fennálló szégyenteljes helyzetért.

Autonómatörekvések és a kormány külpolitikája

Az önrendelkezési jog belső oldala az országon belüli társadalmi, politikai, gazdasági, kulturális berendezkedés megválasztásának jogát, azaz az autonómia lehetőségét jelenti. Az önrendelkezési elv lényege, hogy a népek szabadon kifejezett akaratát tiszteletben kell tartani. Az ENSZ Alapokmány 2625.(XXV.) sz. határozat alapján „egy szuverén és független állam létrehozása, szabad társulás vagy csatlakozás egy független államhoz, avagy egyéb, egy nép által szabadon elhatározott politikai berendezkedés útjára lépés a nép önrendelkezési jogának megvalósítási módjait jelentik. Ezután a határozat kimondja, hogy „*minden államnak kötelessége tartózkodni bármely intézkedéstől, amely megfosztja (...) a népeket önrendelkezési joguktól, szabadságuktól és függetlenségüktől. Az ilyen erőszakos intézkedésekre adott válaszuk és ellenállásuk során, önrendelkezési joguk gyakorlásakor, ezek a népek jogosultak az Egyesült Nemzetek Alapokmányának céljaival és elveivel összhangban segítséget kérni és kapni.*”

1918 : A Román Nemzeti Tanács egyoldalúan bejelenti Erdély csatlakozását a Román Királysághoz

Nemzetközi jogi szempontból érdekes megemlíteni Tőkés László tüntetésszervezését a román hatalom „*eszelős*” regionalizációs tervei ellen. Trianon óta a legvadabb román nacionalista tervnek nevezte Tőkés László az Erdélyi Magyar Nemzeti Tanács elnöke „*keleti szomszédunk*” régiósítási elképzeléseit, amellyel földarabolnák a Székelyföldet. A néppárti európai parlamenti képviselő kijelentette: miként 25 évvel ezelőtt, 1988. június 27-én a Ceaucescu-féle erdélyi falurombolási terv ellen több mint százezren tüntettek a budapesti Hősök terén, úgy most is szükség lehet arra, hogy Magyarországon és Erdély szerte tüntessenek a regionalizációs elképzelések ellen.

A volt királyhágó-melléki református püspök megemlítette, elvi síkon már szervezik a tüntetést arra az esetre, ha az Erdély közigazgatási rendszerét, hagyományos történelmi és földrajzi régióját mesterséges határokkal újrászabná a román hatalom. Tőkés szerint ma is ott tartunk, hogy egy „*vértelen genocídium*” miatt lehet szükség arra, hogy kimenjünk az utcára. Most azonban Erdély autonómiájáért és az ottani magyarság széles körű önrendelkezéséért kell kiállni- hangoztatta. Tőkés fölidézte, azért hirdették meg idén az autonómia évét, hogy az erdélyi magyarság jogos önrendelkezési igényének nemzetközi támogatókat találjanak.²⁷

"Az autonómiát kell megteremteni a határon túliak számára"

A határon túli magyar közösségek 10-20 százalék közötti népességfogyása hosszú távon jelentkező probléma, amely jelzi, hogy ebben a kérdésben a magyar nemzetpolitikának stratégiai megoldásokban kell gondolkodnia – mondta Németh Zsolt, a Külügyminisztérium parlamenti államtitkára Répás Zsuzsannával, a Közigazgatási és Igazságügyi Minisztérium nemzetpolitikáért felelős helyettes államtitkárával közösen tartott sajtótájékoztatóján. Répás Zsuzsanna ugyanitt arról beszélt, idén indítják el a Kárpát-medencei jogsegélyszolgálatot, melynek révén egy olyan hálót alakítanak ki a térségben, amely segíti a külhoni magyar állampolgárok és közösségek jogvédelmét és jogkiterjesztését.

Németh Zsolt a Magyar Állandó Értekezlet külügyi és jogi szakbizottságának ülését követő sajtótájékoztatón emlékeztetett, a közelmúltban elkészítették Magyarország külkapcsolati stratégiáját és az úgynevezett nemzetpolitikai stratégiai keretet, mely utóbbit tavaly novemberben elfogadott a Magyar Állandó Értekezlet (Máért) plenáris ülése. Kiemelte, az említett programok legfontosabb válasza a népességfogyás problémájára az intézményesítés. Nem ad hoc politikai alkukban kell gondolkodni, hanem a széles értelemben vett autonómiát kell megteremteni a határon túli magyarok számára – jelentette ki az államtitkár. Hangsúlyozta, ahhoz, hogy a határon túli magyar közösségek hosszú távon életképesek maradhassanak, meg kell teremteni számukra a magyar politikai, oktatási, nyelvhasználati alrendszereket. Az új magyar alaptörvény egyértelművé teszi, mi az az alkotmányos felelősség, amellyel az anyaország a határon túli magyarok irányába tartozik – folytatta Németh Zsolt, aki egyebek mellett ide sorolta az autonómiatörekvések támogatását. A magyar politika egyöntetűen támogatja azt, hogy a határon túli magyarok nemzeti alapon szervezzék meg önmagukat.

²⁷ Pilhál Tamás: Tüntetést szervezne Tőkés, Magyar Nemzet, (2013. június 27. szám)

A Máért külügyi és jogi szakbizottságának valamennyi résztvevője egyetért abban, hogy a nemzeti alapon szerveződő magyar kisebbségpolitikának van jövője a Kárpát-medencében – húzta alá a Külügyminisztérium parlamenti államtitkára. Bízunk abban, hogy a határon túli magyarok aktívak lesznek, részt vesznek a közelgő romániai, ukrainai és vajdasági választásokon ahol a nemzeti alapon szerveződő politikai erőket fogják kitüntetni bizalmukkal annak érdekében, hogy egy erős magyar érdekképviselő jöhessen létre a szomszédos országokban – tette hozzá Németh.²⁸

Beszélt arról is, hogy ebben az évben indítják el a Kárpát-medencei jogsegélyszolgálatot, melynek révén egy olyan hálót alakítanak ki a térségben, amely segíti a külföldi magyar állampolgárok és közösségek jogvédelmét és jogkiterjesztését. Elmondta, ebbe a munkába a külföldi magyar civil szervezeteket is bevonják. Azt szeretnék, ha minden magyar ember, bárhol is él a világban, érezné azt, hogyha őt magyar mivoltában valami sérelem éri, ne érezze azt, hogy egyedül van. Érezze, hogy mögötte áll a magyar állam és a magyar kormány támogatása, van kire számíthatnia - szögezte le. Hozzáfűzte, az Országgyűlés 50 millió forintos keretet szavazott meg erre a célra.

A magyar kormány külpolitikája lényegében a határon túli magyarok autonómiatörekvéseinek támogatására korlátozódik, vagyis semmiképp nem vállalja a konfrontációt a „kisantant” államokkal, ami pedig szükségképpen velejárója lenne a területi újrafelosztás tárgyalásának. A szocialista-liberális kormányok időszakában még az autonómiatörekvéseket sem támogatták, sőt azt hangsúlyozták, hogy a határon túli magyarok nem tartoznak az anyaországhoz, hiszen azok egy másik ország állampolgárai. Nemzetközi jogi szempontból értékelve ezt a megállapítást, már csak azért sem lehet helyénvaló, mivel ha Debrecen valamilyen esemény kapcsán Romániához csatolnák, akkor tulajdonképpen egyetlen debreceni magyar ember sem lenne többé „magyar”, hanem pusztán román állampolgár.²⁹

2004. december 5: a határon túli magyarok elárulásának napja

²⁸ forrás: www.fidesz.hu/autonomiatorekvesek

²⁹ forrás: www.fidesz.hu/autonomiatorekvesek

III. Fejezet

A magyar-ukrán alapszerződés

1993. május 11-én hosszas vita után a parlament megerősíti a „jó szomszédság és az együttműködés alapjairól” 1991. december 6-án Kijevben aláírt magyar-ukrán „alapszerződést”. A szerződés leszögezi: a két állam közötti határt mindkét fél megváltoztathatatatlannak tekinti, nincs és a jövőben sem lesz egymással szemben területi követelésük. (2. cikkely) Ugyanakkor kimondja, hogy meg kell teremteni a szükséges feltételeket a nemzeti kisebbségek kulturális, nyelvi és vallási identitása kölcsönös védelmének biztosítására (17. cikkely). A szerződés parlamenti - és parlamenten kívüli - vitájában élesen mutatkoztak meg a kormánykoalíció legnagyobb pártján belüli ellentétek. A 2. cikkelyt több MDF-es, illetve független képviselő a kárpátjai magyar kisebbség és általában a magyar nemzeti érdekek elárulásának minősítette. A megállapodást elsősorban az ellenzéki MSZP képviselői vették védelmükbe. A 405 képviselőből 279 vett részt a szavazáson, 223 szavazott igennel, 39 nemmel, 17 tartózkodott. A legtöbb nemmel szavazó (25) és tartózkodó (10) éppen a legnagyobb kormányzó párt, az MDF-frakció tagja volt.³⁰

Antall József álláspontja: „1991. december 6-án írtam alá a magyar-ukrán alapszerződést és az Országgyűlés csak másfél évvel később erősítette meg. Az elfogadásról folyó vita hónapokig tartott, a legtöbb támadást saját táboromból, a nemzeti oldalról kaptam. Kifogásolták a szerződés határookra vonatkozó, valamint a nemzeti kisebbségről, nevezetesen a magyar kisebbségről szóló részét.”

„Nehezen értették meg azt a jogos ukrán igényt, hogy a határokról azért kell külön megállapodni, mert az 1947-es párizsi békeszerződés a Magyarország és a Szovjetunió közötti határvonalról rendelkezik, hiszen akkor Ukrajna, mint szuverén ország nem létezett. Ezért, felvetéseikkel ellentétben a magyar-ukrán szerződésnek ez a passzusa nem lehetett precedens értékű egyetlen más szomszéd országgal folytatott tárgyaláson sem. Ennek a formulának az alkalmazása más országok tekintetében nem kötelezhet bennünket. Azt is kifejezésre jutattam, hogy sértőnek tekintjük más ország részéről két békeszerződés és számos más nemzetközi szerződés aláírása után, hogy nekünk a határok változatlanságára vonatkozóan külön bizonygató nyilatkozatokat és szerződéseket kell eszközölnünk.”³¹

Ukrajna 1991 és 1992 során a területi követeléseket kizáró szerződéseket megkötötte azokkal a szomszédaival (így Magyarországgal is), amelyekkel nem volt békeszerződése.

„Ami a magyar kisebbség kérdését illeti, valóban úgy volt, hogy az ukrán kormány képviselői eleinte nem ismerték el, nem fogadták el, hogy magyar nemzetiségről beszélünk. Az első találkozásnál újdonság volt számukra a mi szemléletünk. Később saját maguk mondták el, hogy ők is évszázadokon keresztül küzdöttek identitásproblémákkal, az ukrán nyelv használatának lehetetlenségével, majd pedig az asszimilációs folyamat megindulásával.

³⁰ Glatz Ferenc: A magyarok krónikája, Alexandra és Helikon Könyvkiadó, Debrecen, 2006, 800. oldal

³¹ Marinovich Endre: 1315 nap Antall József naplója, Éghajlat Könyvkiadó Kft., Budapest, 2003, 98. oldal

Ma már mélyen megértik a mi problémáinkat a magyar kisebbség kérdésében, mert visszagondolnak az ukrán nép alávetettségére.”

A kelet-közép-európai régió nemzetiségi gondjai speciális jellegűek. Itt a fő problémát az jelenti, hogy az államhatárok nem fedik a nemzeti, nemzetiségi határokat, és ennek következtében az egyik nemzet átnyúlik a másik állam területére. Ebben a régióban nemzetállamok létrehozása semmiképpen sem valósítható meg a lakosság igen nagy tömegeinek megmozgatása, az emberi és kisebbségi jogok súlyos megsértése nélkül.

Aki ezt nem veszi figyelembe, az az etnikai „tisztogatás” útjára léphet. Az ukránok megértették és elfogadták a személyi jogú autonómiát, a kulturális autonómiát, és tudomásul vették a magyarság önkormányzati autonómia törekvéseit is. Jóváhagyták továbbá hogy külön magyar tanfelügyelőséget állítsanak fel Kárpátalján, közös tankönyveket készítsenek továbbá hogy magyar tankönyveket is használhassanak a kárpátaljai magyar iskolákban. – jegyezte meg Antall József³²

A magyar-ukrán alapszerződés megkötése

A magyar-szlovák alapszerződés

A magyar kormányok külpolitikájának tartós vezérével az európai integráció mellett a határokon túli magyar kisebbségek ügyének támogatása és a szomszédokkal való jó viszony kialakítása. Szlovákia és Románia korlátozta a nagyszámú magyarság mozgásterét, ezért ezen államokkal igen nehéz volt megállapodni. A magyar-szlovák alapszerződést végül 1995. március 19-én írták alá, (jelentős francia támogatás mellett) Párizsban, amely szerény előrelépést jelentett a kisebbségi kérdésben, ugyanakkor „segítették” Magyarország európai uniós csatlakozásának ügyét és támogatónak szereztek a kisebbségi ügynek.

Horn Gyula állásfoglalása: „A szlovák külügyi vonal vezetőiből álló tárgyaló küldöttség néha arcátlanul viselkedett. Több nehéz és érzékeny kérdésben, főként a kisebbségi ügyekben a hosszadalmas és keserves egyeztetés rögzített megállapodásait is utóbb felrúgta, visszavonta az egyetértését. Nagyon lassan haladtunk előre, mert hosszú viták zajlottak. A szlovák külügyminiszter állandóan beleszólt, mindent kifogásolt, nyilvánvalóan arra játszott, hogy megakadályozza a megegyezést...”

³² Marinovich i.m., 99. oldal

Végre pontot tettünk a vitás kérdésekre, megegyeztünk, s nyugodt szívvel állítom, hogy az alapszerződés szövege ma is kiállja az idő próbáját. Rögtönzött sajtókonferencián, az újságírók gyűréjében ismertettük a dokumentum fontosabb megállapításait s a jó viszonyt szolgáló további szándékainkat. 1995. március 19-én Párizsban, a Matignon palota dísztermében, Balladur francia miniszterelnök jelenlétében írtuk alá az alapszerződést. Köszöntőmben hangsúlyoztam, hogy saját elhatározásunkból, s nem a nagyhatalmak diktátuma nyomán állapodtunk meg. Hazaérkezésem után beszédben tájékoztattam a parlamentet, hangsúlyozva: „Európa velünk van.”

Volt azonban olyan ellenzéki szónok, aki hazaárulásnak minősítette az alapszerződés megkötését. A magyar-szlovák alapszerződés párizsi aláírását követően egyre több olyan vélemény is újrafogalmazódott, mint a szlovákiai Együttélés nevű mozgalomnak elnökéé, aki szerint a szerződés egy elkapkodott, hiányos dokumentum, ami gyakorlatilag semmit sem javít a szlovákiai kisebbségi magyarok helyzetén.³³

A magyar-román alapszerződés

Az egyezmény megkötését megelőzően Románia vonakodott elfogadni a kollektív kisebbségi jogok elvét. Éppen ezért folyt vita az Európa Tanács - erős magyar közreműködéssel létrejött - 1993. évi 1201. számú „ajánlásának” elfogadásáról és értelmezéséről. Végül Románia is elismerte Szlovákiához hasonlóan a kollektív kisebbségi jogokat, elfogadta, hogy a kisebbségi kérdés nem kizárólag egy állam belügye, de a kollektív jogok értelmezését magának tartotta fenn. A magyar-román alapszerződést 1996. szeptember 16-án kötötték meg Temesvárott.

Horn Gyula állásfoglalása: „Az erdélyi történelmi egyházak vezetői több elítélő nyilatkozatot tettek közzé. Tőkés László nyílt levelet intézett hozzám tiltakozásul, amelyet a hazai ellenzék újabb támadásokhoz használt fel. Nem engedtem, konokul kitartottam álláspontunk mellett. Magyarország első ízben van olyan helyzetben, hogy nemzeti érdekei teljes összhangba kerültek a nemzetközi közösséggel a történelmi megbékélés, a vitás kérdések európai módon való rendezése, a viszályok kiiktatása terén. Ne ismételtessük meg a társadalommal a történelmi leckéket! Az alapszerződésben meg tudtunk állapodni a nemzeti kisebbségek jogai európai normáknak megfelelő biztosításáról. Az alapszerződés megkötése segíti a két ország euroatlanti felzárkózását...”³⁴

A parlamenti vitanap után először Pápán az ellenzékiek, majd a Parlament előtt „Jajkiáltás az elszakított nemzetrészekért” jelszóval a Bocskai Szövetség rendezett többezres nagygyűlést. Ott még olyasmit is skandáltak, hogy „Akasztófára Hornnal!” - ha aláírom az alapszerződést. 1996. szeptember 16-án Nicolae Vacaroiu kormányfő és én sok vendég jelenlétében aláírtuk a magyar-román alapszerződést.³⁵

Itt és most megteremtettük egy sokéves, bizalmatlansággal, feszültségekkel és viszályokkal terhes korszak lezárásának lehetőségét... Az első olyan átfogó megállapodást írtuk alá, amely kifejezi, hogy Magyarország és Románia kapcsolataikat a történelmi megbékélés, a kölcsönös tolerancia és az együttműködés szerződéses alapjaira helyezik... Zárjuk le a kölcsönös sérelmek korszakát. Fogadjuk meg, soha többé nem engedjük meg, hogy bárki megalázza, megsértse a magyar és román nemzet méltóságát, emberi jogait.

³³ Horn i.m.: 295-296. oldal

³⁴ Horn Gyula: Azok a kilencvenes évek..., Kossuth Kiadó, Budapest, 1999, 420. oldal

³⁵ Horn Gyula: Azok a kilencvenes évek..., Kossuth Kiadó, Budapest, 1999, 420-421. oldal

Budapestre érkezve kezembe nyomták a „Politikai pártok és szervezetek nyilatkozata” című tiltakozást, Pécsen pedig az aláírás időpontjában a MIÉP szervezett tüntetést. Az alapszerződés kapcsán visszatérően azzal is megvádoltak bennünket, hogy hajbókolunk a nyugati államok előtt. Sőt, ugyanúgy viselkedünk, mint azelőtt, amikor „vakon kiszolgáltuk Moszkvát”. Mi a nemzeti érdekek keretében az Európa Tanács, a NATO, az Európai Unió, vagyis a nemzetközi demokratikus közösségek elvárásait vettük figyelembe.”³⁶

A három alapszerződés közös vonása, hogy azt 10 éves időszakra kötötték, és azt amennyiben egyik fél sem mondja fel írásban legalább 1 évvel az adott érvényességi idő letelte előtt a szerződések érvényessége mindig meghosszabbodik a következő 5 éves időszakra. A rendszerváltáskor megkötött alapszerződéseket fel kell mondani, hiszen ez a lépés elengedhetetlen a területi revízió megvalósításához.

Összegzés

A román-magyar alapszerződést a nemzetközi jog szempontjából értékelve megállapíthatjuk, hogy az csupán az önrendelkezési jog belső oldalának részleges megvalósítását biztosítja, a mindenre kiterjedő autonómiát nem. A szlovák-magyar és az ukrán-magyar alapszerződéshez hasonlóan lemondott a területi újrafelosztásról és inkább szolgálta Románia érdekeit Magyarországgal szemben. Ezen nemzetközi szerződések mindegyike egy-egy szög a területi revízió koporsójába. Érdekességgé érdemes megemlíteni, hogy az ENSZ Alapokmányának 107.cikke értelmében az „ellenséges” államokkal, azaz a második világháború vesztes államaival szemben jogszerűen alkalmazható fegyveres erőszak. Ez a gyakorlatban azt jelenti, hogy Románia bármikor fegyverest támadást intézhetne Magyarország ellen és az ENSZ Alapokmány ezen cikkére való hivatkozással cselekménye jogszerűnek minősülne. Fontosnak tartom kiemelni azt a tényt, hogy ezen alapszerződések megkötése „elvárása” volt a NATO csatlakozásnak.

IV. Fejezet

A területi revízió megvalósulásának békés eszközei

Magyarország az első- és második világháborút követően erőteljes nyomásgyakorlás, kényszer hatása alatt kötötte meg a trianoni- és párizsi békediktátumokat. Jogosan hozhatnák fel érvként a környező államok, hogy Magyarország a rendszerváltás óta független, szuverén állam, mégse kezdeményezte a területi revíziót, hanem a területekről lemondó alapszerződések sorozatát kötötte. Ugyanakkor szükségesnek tartom kiemelni azt a tényt, hogy ezen alapszerződéseket az Antall- és Horn kormányok a társadalommal történő egyeztetés nélkül kötötték meg és jelentős tiltakozást, ellenérzést váltott ki az emberekből. Ráadásul az MDF-en belül is számottevő ellenállást váltott ki.

³⁶ Horn i.m.: 422. oldal

A revízió során alkalmazható területváltozási jogcímek:

1, népszavazás

A népszavazás területszerzési jogcímként igen igazságos lenne, hiszen a lakosság döntésétől teszi függővé a terület sorsát. Ugyanakkor a gyakorlatban a végeredményt eleve determinálhatja, hogy mekkora területet bocsátanak népszavazásra, s azon belül figyelembe veszik-e a területen belüli, területileg markánsan elkülönülő válaszokat, amelyek rendszerint kötődnek az etnikai háttérhez. A népszavazás abban az esetben jelent népakaratot, ha titkos, szabad választások szokásos garanciáival biztosítják a népszavazás tisztaságát. A trianoni békeszerződésben Ausztriának szánt Sopron és környéke végleges hovatartozását az 1921. október 13-i velencei osztrák-magyar megállapodás a Nemzetek Szövetsége Tanácsának döntésétől tette függővé, amelyet azonban a lakosság akaratnyilvánítására kellett alapítani.³⁷

„nem Magyarország régi területeivel szemben fennálló történelmi jogából indulunk ki – nem mintha ezt a jogot kétesnek tartanánk... -, mi az érdekelt népek jogaihoz ragaszkodunk, amikor népszavazást követelünk... kijelentettük, hogy előre alávetjük magunkat az érdekelt népek szabad akaratnyilvánításának. (gróf Apponyi Albert)

2, cessio

Szerződéses úton történő területváltozást jelent, jogszerű és létező eszköz. Napjainkban a leggyakrabban előforduló területváltozási jogcím, melyről akkor beszélünk, ha két állam között szerződéssel változik meg az államhatár. A területváltozást kimondó szerződés lehet békeszerződés, adásvétel, vagy éppen ajándékozás.

Magyarország számára az adásvétel jelentené a legkézenfekvőbb megoldást, még abban az esetben is, ha ez nem minden ország esetében lenne eredményes. Elsősorban a költségvetési hiányban szenvedő, az adott területhez kevésbé ragaszkodó állammal (például Kárpátalja esetében Ukrajnával) célszerű adásvételi szerződést kötni.³⁸

Álláspontom szerint *a területvásárlás anyagi hátterét a Revíziós Alap fedezné, amely az állampolgárok adományaiból, amennyiben ez nem lenne elegendő, kötelezően előírt új adónem bevezetéséből, esetleg kiegészítésképpen hitel felvételéből kerülne finanszírozásra.*

3, avulsio

Határfolyó változásával történő területváltozást jelent, jogszerű és létező eszköz, amely gyakran cessio útján valósul meg. Amennyiben két ország között a határt egy folyó alkotja, és a határfolyó medre megváltozik, ez maga után vonja az államhatár változását is. Magyarország esetében ez azt jelentené, hogy a Dráva illetve a Duna medrének megváltozásával hazánk előnyére vagy hátrányára megváltozna az államhatár is.³⁹

³⁷ Kovács Péter: Nemzetközi jog, Osiris Kiadó, Budapest, 2011, 214. oldal

³⁸ Szemesi Sándor: A nemzetközi jog alapintézményei, Lícium Art Könyvkiadó Kft, Debrecen, 2011, 84. oldal

³⁹ Szemesi Sándor: A nemzetközi jog alapintézményei, Lícium Art Könyvkiadó Kft, Debrecen, 2011, 84. oldal

4, adjudicatio

A választottbírói döntés tulajdonképpen egy mögöttes szerződésen alapul, amelyben a választottbíróként eljáró személyt vagy személyeket felkérlik a területi vita ügyében való döntésre, de a választottbírói szerződést (kompromisszumot) megkötő felek nem látják előre a végső döntést, és bizonyos korlátok (a felhasználható jogforrások, a vitatott terület pontos meghatározása stb.) között szabad kezet adnak a választottbíróknak. Ezért a területszerzés jogcíme maga a választottbírói döntés, nem pedig kompromisszum. Az első (1938) és a második (1940) bécsi döntés, amely Magyarországnak felvidéki és észak-erdélyi területeket juttatott vissza választottbírói döntés volt. Törökország, Kína, Oroszország, Japán elnökletével szintén létre lehetne hozni választottbírói döntést, amely eldöntene Erdély, Felvidék stb. hovatartozásának kérdését. Annak sincs akadálya, hogy kisebb állam (például Azerbajdzsán) elnökletével történjen a döntés. Lényeges hangsúlyoznom, hogy a választottbírói döntéshez fordulás csak abban az esetben alkalmazható, hogyha a másik érintett állam is hozzájárulását adja ehhez, illetve alárendeli magát a bíróság döntésének.⁴⁰

5, fúziós területegyesítés

Voltaképpen két állam egyesülését jelenti, ám ha nem új állam jön létre, hanem az egyik beolvad a másikba, akkor végső soron az egyik területe növekszik meg. Amennyiben Székelyföld kinyilvánítaná függetlenségét Romániától és egyesülne Magyarországgal, akkor létrejöhetne akár egy Hunnia vagy egy Székely-Magyarország elnevezésű új állam is. Elméletileg az sem kizárt, hogy az előbbi eset a környező országok magyarlakta területein egyszerre következzen be egy szervezett akció keretében, ezáltal az elszakított területek egyes részei egyszerre kerülnének vissza, ami egyben egy új állam kialakulását is eredményezné. Ebben az esetben ezt az államot a Hungaria Egyesült Földek elnevezéssel illethetnénk.

A területi revízió megvalósításának háborús eszközei

A revízió során alkalmazható területváltozási jogcímek:

1, annexio

Ebben az esetben olyan területszerzésről beszélünk, amikor az azt „elszenvedő” állam államisága bár megkisebbedett területen, de fennmarad. Az annexio és a debellatio a szó szoros értelmében véve fegyveres erőszakkal (és csak azzal) megvalósított területszerzés. 1939-ben Kárpátalja, 1941-ben a Muraköz és a Délvidék került a magyar haderő bevonulása révén vissza Magyarországhoz: ez végső soron - formális szempontból annexio volt, bár a magyar kormány mindkét esetben az adott állam megszűnésére is hivatkozott. A kárpátaljai akciót Anglia és Franciaország hallgatólagosan elismerte (a francia külügyminiszter még gratulált is), azonban a Jugoszlávia elleni háborúba való bekapcsolódás a korábbi angol álláspont megváltozásához vezetett.

⁴⁰ Kovács Péter: Nemzetközi jog, Osiris Kiadó, Budapest, 2011, 211. oldal

Az annexio kapcsán Magyarország katonai erővel (beleértve a Magyarországgal szövetséges katonai erőket is) visszafoglalhatná a színmagyar területeket.⁴¹

2, debellatio

A debellatio az annexio „szélsőséges” esete, mely az állam teljes területének megszerzését és ezáltal az önálló államiság megszüntetését is jelenti. Amennyiben Magyarország rendelkezne megfelelő katonai erővel, és katonai hadműveleteihez számottevő szövetséges támogatást is szerezne, a történelmi Magyarország teljes területét visszaszerezhetné. Debellationak minősülne Horvátországnak a magyar Szent Korona országaihoz történő visszacsatolása.⁴²

A társadalom erkölcsi felelőssége

A környező „kis-antant” államok olyan területeket bitorolnak, amelyek a magyarság gazdasági-kulturális örökségét képezik. Sajnos sokan vannak ma is, akik románnak nevezik erdélyi magyar testvéreinket, vagy egyszerűen egy „*régen volt felejtjük el*” felkiáltással intézik el a dolgot. Hasonlóan becstelen magatartásnak tekinthető a társadalom számlájára felróható „*bűnös közömbösség*” is, a tömegtüntetések, tiltakozások elmaradása, végső soron a polgári engedetlenség hiánya is, amennyiben a hatalmon lévő kormányok semmit nem tesznek a jelenlegi helyzet megváltoztatására.

A történelmi tapasztalatokból kiindulva, fontos célnak tartom, hogy a területi revízió megvalósítása esetén a hozzánk került nemzetiségek hűségesek legyenek a magyar államhoz. Ezt a célt az oktatásban lehet a legeredményesebben elérni. Álláspontom szerint a történelmi sorsközösség, az összetartozás hangsúlyozásával lehetne elérni, nagy hangsúlyt helyezni például Hunyadi János felszabadító hadjárataira az oszmán-török rabiga ellen, amelyben magyarok szerbek, románok együtt küzdöttek a keresztény Európáért. Az autonómia biztosítása kérdésében úgy foglalkozok állást, hogy az csak olyan mértékben biztosítható a nemzetiségeknek, amennyiben nem ellentétes a magyar állam érdekeivel és nem idézi elő az állam bomlását.

⁴¹ Kovács Péter, Nemzetközi jog, Osiris Kiadó, Budapest, 2011, 211. oldal

⁴² Szemesi Sándor: A nemzetközi jog alapintézményei, Lícium Art Könyvkiadó Kft, Debrecen, 2011, 83. oldal

Az egyházak felelőssége a területi revízió megvalósításáért

Prohászka Ottokár és hitvallása

A történelmi egyházak állásfoglalása, valamint a területi revízió szorgalmazása a múltban eltérő volt a jelenhez képest. Amíg a Horthy-korszakban a keresztény nemzeti ideológia volt meghatározó, addig a mai egyházaknál egyfajta „internacionalista, globális keresztény” áramlat vált meghatározóvá. A kettő közti legnagyobb különbség, hogy a keresztény nemzeti ideológia melynek fő teoretikusa Prohászka Ottokár volt, a Szent Korona Országainak egységét, a történelmi Magyarország helyreállítását valamint a revízió megvalósítását hirdette. Az istentiszteletek is ilyen szellemiségben zajlottak, a híveket tiltakozásra, a történelmi igazságtalanság elleni küzdelemre szólította fel a prédikátor.

Addig az internacionalista, globális keresztény szemléletet a hétköznapias érzelmek (lelki kiegyensúlyozottság, békesség, szeretet) és az elvilágiasodás elleni küzdelem jellemzi. Ezen áramlat képviselői elvetik a területi revízió megvalósítását, nem hirdetik a Szent Korona Országainak egységét, nem szólítják fel a híveket tiltakozásra, nem szerveznek felvonulásokat. Ebből a szempontból a román egyház sokkal hazafiasabbnak tekinthető a magyarnál, hiszen az istentiszteleteken a pápa Erdély Romániához csatolásának fontosságát hirdeti. Sajnos a református, valamint a többi keresztény egyháznál is küzdelmet vív egymással az internacionalista, globális és a nemzeti szemlélet. Összefoglalóan megállapíthatjuk, hogy a „bűnös közömbösség” helyett az aktív nemzetszeretetnek kellene megnyilvánulnia, amely a gyászmisék szervezésében, tiltakozások megnyilvánulásában végső soron pedig a polgári engedetlenség intézményével valósulhatna meg. A történelmi egyházaknak számottevő a szerepük és a felelősségük a területi revízió megvalósításáért, a hívek lelkiismeretének felébresztése, nevelése, az isteni igazságosság helyreállítása egyházi feladatnak számít. Álláspontom szerint, a revízió megvalósítása nem csak politikai, hanem vallási kérdés is, hiszen a Szent Korona Országainak egy államban kell egyesülnie, mivel „amit Isten egybeköt, ember szét nem választhat”. Róma egy birodalmat épített a mitológikus történelemtanításra. Hétszáz éves történelemből négyszáz évet nem a száraz adatok tesznek ki, hanem mitológia, példázat, erkölcsi tanulság, hősiesség, önfeláldozás, példaadás a jövőnek. Ezekre egy kis köztársaság világbirodalmat tudott felépíteni.

A trianoni és a párizsi békeszerződések felülvizsgálatának kérdése

A hadiállapotot nemzetközi jogi szempontból a békeszerződés szünteti meg, melyet a legyőzött állam kényszer hatására fogad el – ennek ellenére nemzetközi jogi szempontból a békeszerződések nem tekinthetők semmisnek, hiszen a nemzetközi jog álláspontja szerint a háborúzó felet terhelő jogos szankciónak minősülnek. A békeszerződések feltételeit mindig a győztes államok határozzák meg. A békeszerződések a katonai-leszerelési előírásokon túlmenően mind az államhatárokra, mind pedig a vesztes államok által fizetendő jóvátételre vonatkozóan tartalmaznak rendelkezéseket. A nemzetközi jog álláspontjából kitűnik, hogy *a magyar békediktátumok felülvizsgálatára mármint a szerződések szövegét illetően nincs lehetőség*. Értelmetlen és felesleges lenne a jogszabályok szövegeit boncolgatni, hogy mely szövegrészek sértik a nemzetközi jog ius cogensit és emiatt miért is lenne érvénytelen a szerződés. Amennyiben Magyarország megfelelő nemzetközi támogatottsággal és katonai erővel rendelkezne, a következőket tehetné: a trianoni illetve a *párizsi békeszerződést a magyar jogszabálytárból törölhetné*, magát a *békeszerződést pedig felmondhatná*. Így az egykori „*kisantant*” államok és Magyarország között beállna a hadiállapot, azonban egy hazánkkal szövetséges, nagyhatalmakat is tömörítő nemzetközi szervezet (nevezhetnénk pl. Turul Szövetségnek) ellensúlyozhatná a „*kisantant*” és szövetségeseinek erejét. Természetesen ehhez ki kellene lépni a NATO-ból és az Európai Unióból. Ez a lépés kezdetben negatív következményekkel járna, többek között a forint árfolyamának jelentős gyengülése az euróval szemben azonban hosszú távon, nevezetesen az elvesztett területek ásványkincseivel, gyárak stb. megszerzésével továbbá az orosz szövetségi rendszerbe kerüléssel orvosolhatóak lennének a kilépéssel járó hátrányok.

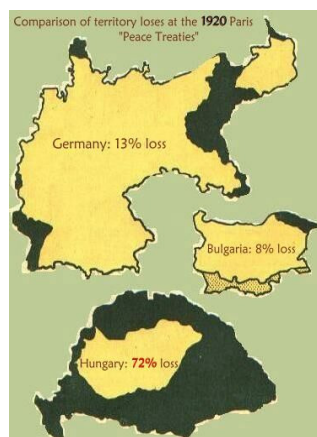
A Turul Szövetség

A Turul Szövetség, mint nemzetközi szervezet egy olyan gazdasági és katonai együttműködésen alapulna, mint amilyen a KGST és a Varsói Szerződés volt. A Turul Szövetség többek között a magyar mezőgazdaság és élelmiszeripar felvevőpiaca lenne, nagy mennyiségű ásványvíz és gabonaexportot jelentene, melynek következtében a gazdasági mutatók jelentősen javulnának. A K+F iparágak, a gyógyszerkutatás és fejlesztés, a hadiipar, a mezőgazdaság és élelmiszeripar valamint a könnyű és nehézipar országok közötti koordinációján alapulna a szervezet. *Magyarország és a Turul Szövetség hadi kiadásainak meghatározó részét a részes államok állampolgáira háruló kötelezően előírt hadikölcsönjegyzés biztosítaná, amelynek nagysága vagyoni censzus alapján kerülne meghatározásra és melynek fizetése a háborús készülődés és a háború időtartama alatt folyamatos lenne.* A hadigazdálkodás a munkanélküliség felszámolását jelentené.

Oroszország sokat nyerhetne a Turul Szövetséghez történő csatlakozáshoz. Nevezetesen lenne egy kelet-közép európai védőbástyája az Európai Unióval és az Egyesült Államokkal szemben. Radar- és rakétaállomások telepítésével megfigyelhetné a NATO katonai hadműveleteit, továbbá háború esetén egy esetleges invázió kiindulópontja is lehetne Magyarország. Oroszország érdekében állna egy olyan szövetséges, erős, kelet-közép európai állam, amely az ő szövetségi rendszerébe tartozna itt a NATO szövetségeseinek „szívében”.

„Hazánk felemelkedésének záloga az, hogy hivatalosan felvállaljuk-e a hun rokonság tényét a nagyvilág számára. A hatalmas keleti nagyhatalmak, így Kína, Kazahsztán, Törökország, Japán stb. úgy tekintenek ránk, mint a legnyugatibb hun testvérnépre, és szeretnék gazdaságunkat, valamint hazánkat felvirágoztatni. A hun rokonság ráadásul nem egy felkapott elmélet a sok közül, hanem történeti hagyományuk jól dokumentálható része. Az utóbbi évtizedekben nagyon sok olyan régészeti, történeti, néprajzi, népzenei, antropológiai stb. adat került elő, amelyek egyértelműen igazolják: krónikáink pontosan örökítették meg a hun múltat, és mi igenis a hunok utódai vagyunk” (Obrusánszky Borbála)⁴³

A Turul Szövetség, mint „nemzetközi szervezet” létrehozásának a gondolata már a XIX. század második felében a török népek között szinte egyszerre több helyen is megfogalmazódott. A „turáni népek” egyesítésének a gondolata, nem egy modern ideológia volt, hanem gyökerei az ősi, szkíta-hun időkig nyúlnak vissza, amikor a nagy szkíta és hun királyok alkalmazták az egység tanítását és az íjfeszítő népek egyesítésének gondolatát. Ezen turáni népeknek az alapelvei a következők voltak: 1. szabad vallásgyakorlás, 2. egyenlőség biztosítása minden turáni népnek, 3. gazdasági együttműködés, 4. közös fellépés az ellenfelekkel szemben⁴⁴

ERROR: stackunderflow
OFFENDING COMMAND: ~

STACK: